

NOČNÍ SLUNCE

Jiří Březina

FRAGMENT

Noční slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jiří Březina

Noční slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOČNÍ SLUNCE

Jiří Březina

Ilustrovala Andrea Arce

FRAGMENT

Ondrovi a Adamovi

Text copyright © Jiří Březina, 2023
Cover & illustrations © Andrea Belén Arce, 2023
Cover image (sun) © Alena Poly / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6383-6
ISBN e-knihy 978-80-253-6411-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6412-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6410-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Obsah

Prolog	9
Kapitola 1 Nový domov	11
Kapitola 2 Tichý hlas	22
Kapitola 3 Probuzení	31
Kapitola 4 V Srdci lesa	43
Kapitola 5 Ten zrzavej kluk	52
Kapitola 6 Poté, co odešel led	56
Kapitola 7 V lese se dějou divný věci	62
Kapitola 8 Noční rozhovory	66
Kapitola 9 Tanec za úplňku	70
Kapitola 10 Ani zvíře, ani člověk	80
Kapitola 11 Slunovrat	86
Kapitola 12 Lov	92
Kapitola 13 Nejvyšší oběť	97
Kapitola 14 Léčení	105
Kapitola 15 Prázdniny	115
Kapitola 16 Táta se snaží	123
Kapitola 17 Nejmocnější kouzlo	127
Kapitola 18 Volání o pomoc	136
Kapitola 19 Proto jsi chodila do lesa?	142
Kapitola 20 Nový život	147
Poděkování	151

Prolog

„Katko!“

Otevřela oči. Hned pochopila, že to byl jen sen.

Zdálo se jí, že je ve starém bytě. Máma tam byla taky. Všechno v tom snu bylo jako dřív.

Posadila se na posteli a ten pocit rázem zmizel. Chvíli sledovala, jak jí nohy olizují sluneční paprsky. Venku bylo krásně, ke slovu se hlásilo jaro.

Jenže Katka to moc nevnímala. Neměla náladu na to jít ven, nechtěla se radovat ze slunečné oblohy. Nezajímalo ji, že je víkend.

Nechtěla dělat vůbec nic. Přála si jen, aby tenhle den už skončil a ona šla spát. A ve snu se vrátila zpátky, do doby, kdy bylo všechno tak, jak má být.

Rozhlédla se kolem sebe. Rukou pohladila matraci. Nová postel, nový pokoj. Nový dům.

„Nový život,“ říkal jí táta, když ji sem vezl. „Začneme znovu, co říkáš? Oba potřebujeme přijít na jiné myšlenky.“

Moc tomu nerozuměla. Jaké nové myšlenky? Jestli něco takového existuje, jsou ty její nové myšlenky stejně těžké a černé jako ty, při kterých se loučila s tím velkým bytem v centru Prahy. Proč by mělo stěhování na venkov něco změnit?

Kapitola 1

Nový domov

Katka si v tom novém domě zvykala pomalu. Tolik místností! Pro dva lidi až moc.

Vzpomněla si, jak se táta dmul pýchou, když ji včera provázel všemi místnostmi. Jejich byt ve městě také nebyl zrovna malý, jenom v obýváku by se pohodlně ubytovala čtyřčlenná rodina, ale tohle bylo přece jen něco jiného.

Tenhle dům, to byla veliká skleněná krychle zakousnutá do travnatého svahu. Místo obývacího pokoje měl prostornou halu s kuchyní a barem, televizí přes celou stěnu, asi desetimetrovou pohovkou a dlouhátanským stolem jako stvořeným pro obří rodinnou hostinu.

Celá jedna stěna té velké haly byla ze skla. Stiskem tlačítka se dala odsunout a otevřela průchod na velkou terasu. Odtud bylo možné shlížet do údolí, na jehož dně se krčila malá vesnička. Jinak se všude kolem rozprostíraly jen široké pastviny a lesnaté kopce.

Okna Katčina pokojíku ale na vesničku neshlížela. Byla odtud vidět louka pokrytá zažloutlou loňskou trávou. Uprostřed ní se černě leskl rybníček s velikánskou vrbou, která se skláněla nad hladinu a smáčela větve ve vodě. Na konci louky se rozprostíral hustý les.

Vyšla na balkon a opřela se o zábradlí. Jaro bylo v plném proudu, mírný větřík k ní přinášel vůni mokré hlíny. Stromy na kraji lesa se mírně kývaly, jako kdyby tančily. Chvíli je pozorovala a přitom se jí zdálo, jako by ji les lákal k sobě. Pak si uvědomila, že jí začíná být chladno, a vrátila se dovnitř.

Katka měla celé patro pro sebe. Měla tu svůj pokoj, šatnu i koupelnu, a přesto tady zbývala spousta místa. Klidně by tu s ní mohlo bydlet pět dalších dětí. Jenže Katka tady byla sama, takže ostatní místnosti na patře byly prázdné, ani nábytek v nich nebyl. Když v nich člověk promluvil, slyšel ozvěnu. Občas z toho měla husí kůži.

Než šla spát, musely být všechny tyhle neživé místnosti zavřené. Když šla v noci na záchod, nezapomněla si rozsvítit na chodbě. Představovala si, že se dveře pomalu otevírají a ze tmy ji něco sleduje. Vždycky se musela zhluboka nadechnout a nahlas si opakovat, že už je velká, že na strašidla nevěří, že žádná neexistují.

Někdy slyšela zezdola zvuky televize. To pak po špičkách popošla po schodišti níž, aby viděla do přízemní

haly. Táta seděl na pohovce, nepřítomně zíral na obrazovku a upíjel whisky. Na stolku před ním stála polo-prázdná láhev.

Od té doby, co byla maminka pryč, se táta změnil. V práci zůstával ještě déle než předtím. Katka ho někdy nepotkala i několik dní. Ale i když občas dorazil domů dřív, než šla spát, bylo to, jako by tam ani nebyl. Nepřišel za ní do pokoje, aby jí popřál dobrou noc, ani se jí nezeptal, jak se měla. Když se Katka zeptala jeho, něco neurčitěho zamumlal a zmizel ve svém podkrovním království.

Jednou v noci za ním Katka přišla do haly. Lehla si k němu na pohovku a položila mu hlavu do klína. Táta se na ni překvapeně podíval. Tvář měl unavenou, bez úsměvu.

„Měla bys už dávno spát, utíkej nahoru.“

Poslechla ho. Vlezla si do postele. Bylo jí smutno, ale nebrečela. Přemýšlela o tom, co se tátovi honí hlavou. Jestli je i jemu tak smutno, jestli i on má občas v krku knedlík a jestli ta bolest, kterou Katka cítila někde v hrudníku, občas cítí i táta. Moc by se ho na to chtěla zeptat, ale bála se.

Když ještě bydleli ve městě s mámou, neměla Katka ani chvíli volna. V pondělí k nim docházela učitelka

angličtiny, v úterý měla Katka gymnastiku. Ve středu byl volný den, ale máma ji stejně vždycky přemluvila, aby si navzájem předčítaly z knížek. Ve čtvrtek zase gymnastika a v pátek Katku někdy doučoval brýlatý student, který jí také pomáhal s domácími úkoly na příští týden.

S tátou se vídala po večerech, neměl na ni ale moc času. Pořád někam volal, někomu psal. Často byl pryč, jezdil do ciziny, měl pod sebou továrny v několika zemích a nic se bez něj neobešlo.

Víkendy proto Katka trávila s mámou, jejími kamarádkami a jejich dětmi. Chodily po návštěvách nebo si zašly do kina. Čas od času ji máma odvezla na ranč za město a zajezdily si spolu na koních. Nejčastěji spolu ale chodily na dlouhé procházky lesem, scházely z cest, ztrácely se v mlázi a nacházely skrytá tichá místa, kde byly samy.

Teď Katka zjišťovala, že táta ani netuší, co vlastně Katka celé dny dělala. A nezdálo se, že by ho vůbec napadlo to zjistit. Možná si myslel, že to všechno zařídí nová hospodyně, kterou najal, aby vedla domácnost.

Jmenovala se Jelena a mluvila se zvláštním přízvukem. Nebyla odtud, ale z nějaké cizí země. Měla široká ramena, červené tváře a světle hnědé vlasy, které nosila zásadně v drdolu.

Jenže pro Katku byla hospodyně něco jako duch. Potkaly se málokdy, protože Jelena většinou přicházela až poté, co Katka odjela do školy. Přes den jim uklidila, vyprala a uvařila něco k snědku. Když se Katka vrátila, jídlo bylo ještě teplé, jenže Jelena už byla pryč.

Jenom občas se minuly ve dveřích. Jelena se usmála, pozdravila ji a mrkla na ni svýma modrýma očima. Potom šla dolů do vsi na autobus.

Katce by nevadilo, kdyby se s ní ta paní zapovídala, zeptala se jí, jak se má ve škole nebo jak se jí líbí v novém domě, ale Jelena jako by se styděla. Možná se nehodilo, aby si s Katkou povídala, možná jí to táta dokonce zakázal.

Ať to bylo jakkoli, Katka byla věčně sama. Měla spoustu času. Bylo jí smutno a nudila se.

Nudila se tak hrozně, že se občas přistihla při tom, že si povídá sama se sebou. Když se jí to stalo už poněkolkráté, řekla si, že s tím musí něco dělat. Venku bylo krásně, duben se chýlil ke konci a sluníčko hrálo.

Začala chodit ven.

Nejdříve se vydala prozkoumat vesnici, ležící v údolí. Stačilo seběhnout z kopce. Prošla mezi několika domy a brzy dorazila na malou náves, které vévodil malebný kostelík.